

манітобських громадян розійшовся по цілій Канаді. Нарід жадає правди, і вона виявляється!

Довелось обраховуватись прилюдно, і консервативне пиво не тано коштувало нарід. Ану порахуйте кілька за шклянку „дарованого“ пійла доводить ся тепер заплатити?

„Патріоти“ тікають.

„Патріот“ в Нової Шкоції, що брав діяльну участь в доставі коней для війська, прокрив ся і втік до Остейт. Відзначив ся він в Канаді тим, що будучи „знавцем“ коней, близьким приятелем воєнного міністра награв канадській армії невдалий шкар.

Слідча комісія в Отаві признала, що були випадки, що такі коні, що по року стояли в стайні з огляду на їхню слабосильність та старий вік були продані до війська як перегонні коні для кавалерії.

Один фермер признав ся, що він продав був свого шкару сусідові за \$15, а той проміняв своєму приятелю за теле, а відтак той обміняв ту шкару комуось за дві качки і качора. Ся шкар дїстала ся тому „знавцеві“ до рук, і він продав її урядові за \$150! Як бачимо фермери мало розуміють ся на конях, а от око державного „знавця“ не мильте ся.

Тільки дивно, чому він утік до Остейт? Певно бояв ся, щоб ті коні не завезли його до Іванової хати.

Папірові золі.

Канадський фабрикант набрався ганьби на цілій світі за вироб черевиків. Перша канадська армія, 30,000 жовнів, була заосмотрена від голови до ніг усім потрібним тут у Канаді, і канадський промисловці, що кричуть, щоб Канадці купували тільки крім канадського вибору, показали вартість того криму!

30,000 пар черевиків було продано ними армії, і нещасливі жовніри не встигли ще виладуватись на берег Англії, як уже свїтили пятами.

Англії дивувались, чому така богата пшеницею колонія Канади не могла набути міцніших черевиків. Як свідчать самі жовніри їхні черевки всмоктували воду, як бібула. Замість ниток, фабриканти вживали нарук, і коли черевки понахисали, то пороспадались на кавалки.

„Віда навчить пирога з медом їсти.“ Погубивши папірові золі, жовніри віддерали в дахів гонте і привазували собі до черевиків! Армія виглядала, як ескадрилья аматорів до північного бігуна.

Невважаючи на те, що уряд платив по \$4—\$5 за пару черевиків, — довелось жовнірам ходити босоніж.

І консервати хочуть, щоб ті мученики віддали на них у траншеях ще й свої голоси!

Консервативний гудзь, а ліберальне поліно.

Не полишили ся позаду і ліберали. Консервативний уряд витягає на денне світло „гріхи молодости“, бувших керівників Канади під проводом ліберального лідера Ловрі. Комісар Фергусон показує у своїм рапорті, як ліберальні посли та їхні побратими „стригли“ канадський ліс. Якійсь А. В. Фрейзер в Отаві, будучи особистим приятелем отавського посла Турифа, який мав уряд земельно-го комісара, дістав декілька тисяч акрів доброго до булови ліса коло Сідер-лейк, Саск. та Муслейк тамже. Ціна була дуже мала і, як вияснилось, сам А. В. Фрейзер нічого не знав про те, коли його приятель Туриф записував на него такі добра. Правда довідавшись пізніше про таку ласку, він не відмовив ся від землі і ще й поправив Турифа, жадаючи замість 60 квадратних миль лісу „тільки“ 78.

Отавський земельний комісар Туриф без жадного пояснення дав Фрейзеру право на 78 квадратних миль. Тепер вияснилось, що самовільне поступоване Турифа є протинне праву, і консервативний уряд кричить до лібералів: „Ага, ви бачите гудзь (\$150,000,000) в нашій оці, а чому в своїм не бачите колод в Туріфового лісу?“

Файні обидва бока! Тільки на ланцюжки та до вуйкової хати.

Е. Володін.

Конференція закордонних відділів Р.С.Д.Р.П.

Недавно відбулась у Швайцарії конференція закордонних відділів Російської Соціал-Демократичної Робітничої Партії, на котрій приймлено революційні дотичні теперішній війні. Тому, що наша українська буржуазія страєть ся поширати незгоду межи українським, а московським робітництвом, — ми подаємо ті революційні в сім майовім числі „Р.Н.“, котрі мають зміцнити нашу пролетарську єдність з свідомим московським робітництвом.

Ось ті революції:

Про характер війни.

Сучасна війна має імперіалістичний характер. Ся війна є вивором теперішнього часу, коли капіталізм дійшов до вершка свого розвитку; коли найбільше значіне

має уже не тільки вивіс криму, але і вивіс капіталу; коли трості та інтернаціоналізація економічних стосунків широко розвинулась; коли колоніальна політика допровадила до поділу майже цілої земської кулі; — коли творчі сили світового капіталізму розрослись поза межі національно-державних границь; — коли цілковито достатливі потреби умови до здійснення соціалізму.

Про гасло „Оборона вітчизни.“

Дійсна суть сучасної війни лежить у боротьбі Англії, Франції та Німеччини за поділ колоній та за ограбоване конкуруючих країн, а також в прагненню царату і пануючих класів Росії захопити Персію, Монголію, Азіатську Туреччину, Константинополь та Галічину. Національний напрямок в австро-сербській війні має другорядне значіне, не відмінюючи імперіалістичного характеру війни.

Уся економічна та дипломатична історія останніх десятих літ показує, що обидва старонництва воюючих тепер держав систематично готували ся власне до тако-го гатунку війни.

Питане про те, котре сторонництво перше зробило напад, чи виповило війну, не має жадного значіня для нас соціалістів, коли ми хочемо виробити свій власний погляд на сю справу. Балаканина про оборону вітчизни, про відпір ворожій навали, про оборонну війну і т. и. є з обох боків повним вадуренем народу.

В основі дійсно — національних війн, за 1789—1871 роки, лежав довгий процес масових національних рухів, борня з абсолютизмом та феодалізмом (панщиною), вивол зпід національного гнету та сотворене держав на національній основі, як початків капіталістичного розвитку.

Витворена за сего переходу національна ідеальогія лишила глибокі пошморги в масі дрібної буржуазії та певній частині пролетаріату. Сим користають ся тепер, в часі цілковито анархій, в часі імперіалізму, буржуазні софісти та плаентаючі за ними вранники соціалізму, — щоб робити закологи між робітниками та віддати їх від їхніх класових завдань та від революційної борні з буржуазією.

Більше, як ніколи ще перед тим, правляв тепер слова „Комуністичного Маніфесту“, що „робітники не мають вітчизни“. Тільки інтернаціональна боротьба пролетаріату проти буржуазії може охоронити робітників та відчинити уніченим народам дорогу до кращої будуччини.

(Далі буде).

Заява Центрального Комітету Російської Соціал-демократичної Робітничої Партії.

доручена лондонській конференції, делегатом партії т. Максимовичем.

Горожане! Ваша конференція зве себе конференцією соціалістичних партії союзних воюючих країн: Бельгії, Англії, Франції і Росії. Довольте мені на-самперед звернути вашу увагу на той факт, що соціал-демократія Росії, як усім ананна організація, заре-презентована Центральним Комітетом і офіційно входя-ча в Міжнародне Соціалістичне Бюро, не дістала від вас жадного впрошення. Російська С. Д-тія, погляди котрої були висловлені членами Російської С. Д. фракції в Думі, котрі тепер арештовані царським урядом (Петрівський, Муранів, Самійлів, Вадаєв, Шагів, — робітничі посли в Петербурзі, Катеринославщині, Слободяниці, Костромщині та Володимирщині) не має нічого спільного з впрошення конференцією. Ми сподїємось, що ви всеюдно се проголосите, щоб ми вас не обвинувачували в перекручуваню правди.

Довольте тепер мені сказати декілька слів відносно цілої вапої конференції, себто сказати, чого сподївалось би від вас свідомі с. д. робітники Росії.

Ми думаємо, що нїм розпочати якуб не було наряду над відновленням Інтернаціоналу, нїм відновляти міжнародну сполуку між соціалістичними робітниками, наш соціалістичний обовязок примушує нас жадати:

1) Щоб Вандервельде, Гед і Самба зараз же виступили з буржуазних міністерств Бельгії і Франції.

2) Щоб бельгійські і французькі соціалістичні партії розвили так званий „національний блок“, котрий значить відпущане від соціалістичного прапора і є покривкою повнізму, що справляє тепер буржуазія.

3) Щоб усі соціалістичні партії залишили своє політичне пробачене злочинство царату і відновили помітій боротьбі проти царського деспотизму, котру провадять робітники Росії, не спинюючися перед жадними втратами.

4) Щоб, після революції Базельського конгресу, було заявлено, що ми протягаємо руку тим революційним соціал-демократам Німеччини і Австрії, котрі відповіли на оголошене війни пропагандою революції. Голосоване за воєнним бюджетом має бути безумовно осуджено.

Соціал-демократи Німеччини і Австрії сотворили величезний злочин перед соціалізмом і Інтернаціоналом, голоуючи за воєнним

кредитом і роблючи „згоду“ з шляхтою, попами та буржуазією, але й бельгійські та французькі соціалісти зробили не краще. Ми добре розуміємо, що можливі такі обставини, коли соціалісти, будучи в меншості, бувають примушені підлачи буржуазній більшості, але в жадних обставинах соціалісти не повинні відступатись від своїх переконань і прилучатись до хорі буржуазних повністів, забуваючи робітничку справу і вступаючи в буржуазне міністерство.

Німечькі і Австрійські соціалісти поповнили великий злочин проти соціалізму, коли, кажуть за буржуазією, що Гогенцолерни та Габсбурги провадять війну за визвол „спід царату“.

Але неменьший злочин роблять і ті, що кажуть, що царат стає більше демократичним та цілізованим, коли обминають мовчанкою той факт, що царат дусить і руйнує нещасну Галічину, так самісько, як німецький імператор дусить і руйнує Бельгію. І ті творять злочин, що мовчать про те, що царська зграя кинула до вязниці представників робітничої класи Росії і от недавно осуджено на 6 літ каторги декількох московських робітників тільки за приналежність до соціал-демократичної партії.

Царат уgniає Фінлядію гірше як коли; робітничі чарі в Росії позавишувані; мільярди гроша потрібного на війну витискає царська камарія з голодуючих селян і голих робітників, — і злочинець є той, хто ховає сі злочинства перед світом.

Робітники Росії побратерському простягають свою руку усім тим соціалістам, котрі поступають так, як К. Лібкнехт. як соціалісти Сербії та Італії, як британські товариші з „Нез. Роб. Партії“ та декотрі члени „Бритийської Соціалістичної Партії“, як наші арештовані товариші в Рос. С. Д. Роб. Партії.

На сей шлях кличемо ми і вас, на шлях соціалізму! Долів повнізм, що нище робітничку справу! Хай живе міжнародний соціалізм! Від імени Ц. К. Рос. С. Д. Роб. Партії

М. Максимович.
Лондон 15 лютого 1915 р.

Христос на се літо.

В північних дільницях Вініпегу вештають ся два „пророка“. (Люде кажуть про них, що то варіати. Фактично се не доведено, себто ще не знайшлось такої доброї душі, щоб віддати їх під оглядини докторів.) Певно тільки одно, що коли вони не хорі маніяки, то просто собі швиндлярі, котрі користають ся з простацтва темного народу.

Сими пророками є два бувших соціалісти Королук і Василь Корінь-Головацький.

Королук „навернув“ Головацького так міцно, що той не тільки зрік ся соці-

лізму, а навіть української мови і став тепер чистим Маууром спід Коломиї.

Оі „пророки“ благовісткують, що сего таки літа має прийти Христос, що соціалісти знищать світ (?) і що на самперед погинуть усі секти.

Також кажуть, що усі пророцтва і апокаліпсії, що є у біблій, писані на сей 1915 рік, що Вільгельм є число 666.

А Халдеї, то соціалісти і т. и.

Що бог-спеціально замовив старожидівським письменникам написати свята писмо, котре тільки аж тепер зрозуміли Королук з Головацьким, для них власне воно й було писане.

Оі новітні „пророки“ признають себе учиниками патора Руселя і старають ся оголомшити своїх слухачів тим фактом, що мов би 40 літ ще гому нагад Русель пророкував сю теперішню війну.

Пастор Русель се вчений, заслугуючий на повагу проповідник, котрий хоче погледити здобутки сучасної науки з християнством... Але щоб він сказав, колиб почув, що якісь два недоука проповідують в його імя прихід Христа на се літо?

Христос кавав, що він ще раз прийде. Се він розумів в той спосіб, що появлять ся між людьми знов людина з великою силою духа, що встановить „царство бже на землі“, себто те, що ми тепер аємо соціалістичним устроєм. Ми не визнаєм спасення від одиниць, але силно обдаровані природою люде прокладають шляхи в то царство вічного щастя усіх людей, як: Люгер, Гус, Півнглії, Шевченко, Толстой, Маркс, Дарвін і багато ще буде їх.

Дальше, що до теперішньої війни. Для таких поманих людей, як Королук, або Головацький слова л. Руселя (най би й сказані ним пред 40 роками) є пророцтво. Та не є се несподіванкою для тих, хто студіює політико-економічні науки, хто пильнує за розвитком капіталізму в Європі. І абсолютно не є ся війна несподіванкою для міністрів та монархів воюючих держав. Від 1871 року Німці стали готуватись до сеї війни.

Дійшов час, що англійському і німецькому капіталізму стало тісно на світі. Дві послідні економічні кризи 1908 та 1913 р. порішили війну; але війсьсько, амуніція і воєнні плани були вже приготовані вперед років.

Шкода, що Королук з Головацьким звались колись соціалістами, бо колиб дійсно були ними, то не післяб дурниць і не лавили ся поясненнями про сучасні політичні відносини аж у апокаліпсис Даниїла, що обговорює політичне становище Вавилону в перед майже 2400 років!

„Соціалісти знищать світ“... Ні, ми прийшли не нищити, а ратувати!

Цікаво, що скажуть оі мавті народова, як літо мене, а Христос „не схоче“ прилетіти в неба?